

סיפורי ספר

10

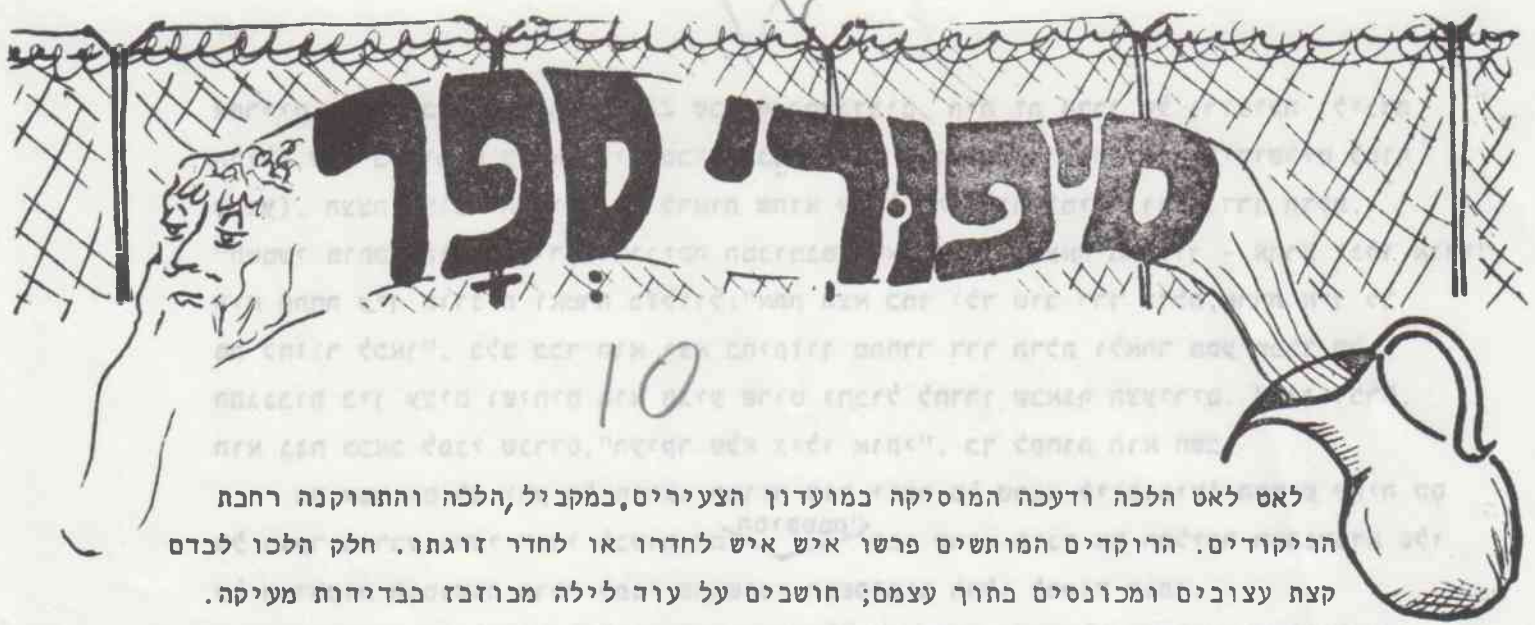
לאט לאט הלכה ודעכה המוסיקה כמועדון הצעירים, במקביל, הלכה והתרוקנה רחבת הריקודים. הרוקדים המותשים פרשו איש איש לחדרו או לחדר זוגתו. חלק הלכו לבדם קצת עצובים ומכונסים בתוך עצמם; חושבים על עוד לילה מכוזבזב בבדידות מעיקה. ואילו החלק האחר היה מורכב מאותם אלה ששיחק להם מזלם ו/או כשרונם לתפוס מישהי לחלוק איתה את בדידותם ולהשקיע אותה (את הבדידות) בתוך אגם התאוות הרגעיות והחולפות.

כצעדים מהירים נחפזו הזוגות ללילה (או שבוע או חודש) להתרחק מהמועדון הגווע, כאילו כדי לגמור את מלאכת הקודש לפני שיגמר להם הלילה. לרגע קט עמדה באוויר תחושה של פעילות אינטנסיבית רוחשת חיים - אותן תקוות, ציפיות, רצונות קטנים של אנשים צעירים בלילה מלא תשוקות. ואז הכל נדם כאשר נפתחו הדלתות לרגע קט במגורי הצעירים ובמגורי המתנדכים (תלוי במקום בו הם העדיפו לבצע את זממם) ואחר שוב נסגרו.

ורק הלילה השחור והאילם ראה ושמע מי נכנס, מתי והיכן אך הוא המשיך לשתוק. על שתיקה זו של הלילה מבוסס אותו טקס שבועי שחוזר על עצמו מקדמת דנא, טקס אותו ממשיכה לבצע בדביקות פאנאטית כת "המתגנבים".

הם בונים על שתיקת הלילה את כל תמרונני החיזור שלהם, בחשש מסויים שמישהו יראה אותם. ואם יראו אותם אז החלק העיקרי של מישנתם ילך לאבדון כי אז נעלם אלמנט הסודיות שכל כך מקודש להם. שאלתי את אחד המצטרפים החדשים לחוג "המתגנבים" מה הסיפור הגדול שמסתתר מאחורי אלמנט הסודיות והוא הסביר לי: "אתה מבין, זו התדמית - מה יגידו החברים. לאחד חשוב לפתח את תדמית המאצ'ו זקוף הבלורית ואחר רוצה לשמור על תדמית חיובית של ילד-טוב הולך-כתלם. הרוב המכריע של אותם צעירים רוצה להימנע מכך שיגידו עליו משהו שלילי מאחורי גבו או בפניו (איך אתה מעז להסתובב עם הגרמניה הזאת; יכול להיות שאבא שלה היה נאצי)". וכך הולכת ומתפתחת אצל אותם צעירים שיטה

מתחכמת של הישרדות חברתית שמבוססת על עקרון אחד - התחמקת והטעייה. תכליתה הבלעדית של אותה שיטה היא זו: למנוע, ככל האפשר, מהציבור אינפורמציה כלשהי שתוביל למסקנה ה"איומה" שיש איזשהם קשרי חיבה, ידידות או אהבה בין צעיר וצעירה רווקים אשר כנקודה כלשהי בהסטוריה האישית שלהם נפגשו מסלולי חייהם לתקופה כלשהי. ואם הלילה מספק את המסך האפל שמאחוריו מתרחשים דברים בחדרי הדרים הרי האור החיוור של השחר קורע את המסך ומחייב את המתגנבים לנקוט במשנה זהירות ובטכניקות התחמקות מתחכמות אשר תימנענה את גילויים ע"י גורמים עוינים שידאגו להפיץ את השמועות בקרב הציבור הרחב.

אפריים הציץ מבעד לחלון חדר 22 שבאגף המתנדכים. היה זה חדרן של ורוניקה ולינדה. הלילה עבר בנעימים על אפריים שבילה בתיקה של ורוניקה (לינדה נסעה לירושלים לסוף שבוע). הצצה חטופה הספיקה לו לראות שהוא עלול להתגלות במידה ויצא דרך הדלת. "תשמעי מותק", הוא הסביר לורוניקה המנוממת "אני צריך לצאת מהחלון - אחרת יגלו אותי". היא פתחה עין תורנית ואמרה בזלזול: "אתה תצא כמו ילד טוב דרך הדלת, אחרת אין לך מה לחזור לכאן". כלב ככד הוא יצא בחיפזון מהחדר דרך הדלת ולאחר מסע מפרך של התגנבות בין עצים ושיחים הוא הגיע שרוט והכול לחדרו שבאגף הצעירים. "אין דבר", הוא גנח בכאב לפני שנרדם, "העיקר שלא גילו אותי". כך לפחות הוא חשב.

אך אפריים לא ידע על מנהגו המוזר עוד יותר של שרגא לייכוביץ' הקשיש שהיה קם כל בוקר בארבע וחצי "כדי לנקות את הסיסטמה" כפי שהוא כינה את ההליכה המתנדנדת שלו על המדרכות הנטושות הרבה לפני שראשוני המשכימים החלו לפקוד אותן.

בין המתפרה למחסך הילדים ראה שרגא לפתע דמות אשר הולכת הצעדי התגנבות מעץ לעץ כשהיא מביטה לצדדים החשש, המחשבה הראשונה היתה: גנב! אך מיד נזכר שרגא שכל יום שבת, מוקדם בבוקר, הוא רואה דמויות מתגנבות במקומות שונים במשק ואף פעם לא התלוננו אחר כך על גניבה באותו יום. "בו, מילא, שיבושם לו" הרהר שרגא בליבו כאשר שירך את רגליו אל המיטה החמה בביתו ואל אשתו שרה שישנה שנת ישרים. כבוקר, כשקמו שניהם סיפר לה על המתגנב ההוא. "שוב אתה והחלומות שלך על דמויות שמתגנבות", היא השיבה ברוגז, ואחר כך הציעה: "אולי כדאי שתיגש לראות רופא ותספר לו על כל הדמויות המתגנבות שאתה רואה מוקדם בבוקר. אתה וההלוציניציות שלך", שרגא לא הלך לרופא אך את הדמויות המתגנבות הוא ממשיך לראות בעיקר בשבתות, אך לפעמים גם כימי חול - בדרך כלל בין חמש לחמש וחצי בבוקר לאורך הציר הראשי המוביל מאיזור מגורי המתנדבים למגורי בני המשק הצעירים.

פנייה נרגשת זו מופנית אל כל אותם "תרנגולים זקופי כרכולת" אשר הלילה, לאחר מסיבת פורים, יסתגרו עם אחת המתנדבות באיזה חדר ולפחדת יתגנבו למיטתם מוקדם בבוקר. בספר "זורכה היווני" מסופר על חכם תורכי שאמר לזורכה: "אלוהים יסלח לך על כל מעשיך הרעים. רק על דבר אחד הוא לא יסלח לך ובגללו תלך לגיהנום - אם במקום כלשהו ובזמן כלשהו היתה אישה שרצתה אותך, ואתה ידעת זאת ובכל זאת לא הלכת אליה, אז זהו חטא שלא יכופר".

כפאראפראזה על משפט זה ניתן לומר שאלוהים לא יסלח לכם, מתגנבים צעירים, אם תתביישו כמעשה היפה, החיובי והחשוב שאתם עושים ואם תנסו להסתירו כאילו היה זה פשע מגונה. השאירו את התגנבויות הבוקר האויליות לפושעים האמיתיים הנמלטים מפני החוק, ואז תראו שהשד של "מה יגידו החבר'ה" איננו נורא כל כך.

אורי גדרון

